

kun ved et Vidnesbyrd af 2 private Mænd, hvis Identitet og Troverdighed ikke er bekræftet. En Attest fra vedkommende Sognepræst bevidner, at han „af og til“ har havt Arbejde i Malt-Jolding Pastorat s. Amt og ikke har modtaget Fattigunderstøttelse der i Aarene 1861—64, da han i Foraaret afgik derfra. Den 19de December 1865 er han igjen ført til Tilgang i Skanderup By; men hvor han altsaa har opholdt sig i 1½ Aar, oplyses ikke; selv angiver han at have arbejdet i Nørre Stenderup i Veile Amt. De samme 2 ukjendte Mænd, der have bevidnet hans Ophold i Skanderup fra 1856—59, bevidne ogsaa, at han siden 1865 har besiddet en fast Eiendom der, og nu har en saadan i Vandrup Sogn, Ribe Amt, og kun Skanderup Sogneraads Formand anbefaler ham til Indfødsret, blandt Andet fordi han har „Gødhed“ for sit nye Fædreland. Vedkommende Herredsfoged har ikke udtalt et Ord til hans anbefaling, og Stiftamtmanden i Ribe har henstillet til Indenrigsministeriet, om det fandt disse Oplysninger fyldestgjørende. Da Ministeriet imidlertid har været tilfredsstillet ved dem, skal Udvalget nytes med i denne Anledning at henstille saavel til det som til Landstinget,

om ikke for Fremtiden følgende 2 Regler, der findes iagttagne af, de fleste Ansøgere, stadig bør følges:

1. at Vidnesbyrd, udstedte enten af private Mænd eller af enkelte Sogneraads-Medlemmer, der i Reglen ikke ere bekjendte udenfor deres Kreds, bør bekræftes enten af den verbale Dyrighed eller af Sognepræsten;

2. at de Ansøgere, der ere flyttede omkring paa forskjellige Steder, forsaavidt de ikke kunne vedlægge en af Politiet paa hvert Sted paategnet Vandrebog eller Skudsmaalsbog (nu Opholdsbog), maa fremskaffe Straffaattester fra de Jurisdiktioner, hvor de i kortere eller længere Tid have opholdt sig.

Nr. 55 er en Skrædermester i Skanderborg, der har opholdt sig her i Riget i 16 Aar og i 10 af disse været Borger først i Horsens, senere i Skanderborg. I Foraaret 1874 brød han op med sine Børn, efterat have afhændet af sit Bøhave, hvad han ikke kunde medtage, og aflaaet sit Bærksted, og begav sig til Dresden, hvorfra han dog efter 4 Maanedes Forløb vendte tilbage og atter bosatte sig i Skanderborg samt betalte sine Byskatter for hele Aaret. Den sidste Omstændighed kan lige saa lidt, som at han ikke opfyldte sit Borgerskab, betragtes som Bevis for, at han ikke agtede at forlade Landet. Da imidlertid de Grunde, han anfører for sin Bortreise — Husstruens Død, en forrentet Arv o. s. v. — ikke ere urimelige, og

da han er godt anbefalet saavel af Skanderborgs som af Horsens Byraad, finder Udvalget ikke tilfrækkelig Grund til at udelukke ham af Loven.

Endelig tillader Udvalget sig at henlede Landstingets og Regeringens Opmærksomhed paa et Punkt, der ved tidligere Forhandlinger af lignende Lovudkast turde være forbigaaet. Ved at gennemlæse de trykte Bemærkninger, som ledsage Lovforslaget, vil man ved mange af Ansøgerne, der ere hidkomne fra Lybskland (Nr. 1, 6, 8, 15, 16, 17, 22, 24, 27) finde anført, at deres Børn „nyde dansk Opdragelse og Undervisning“. Ved nogle af disse Ansøgere, der ere bosiddende i Kjøbenhavn, hedder det derimod, at deres Børn nyde eller have nydt „Undervisning i St. Petri Kirkeskole (Nr. 10 og 28) eller i St. Petri Realskole (Nr. 11). Ved en af Ansøgerne (Nr. 3) er anført, at Børnene have nydt „dansk Opdragelse og Undervisning“, men saavel af Ansøgningen som af Magistratens samme ledsagende anbefaling ses, at denne „danske Undervisning“ have ogsaa de faaet i „St. Petri Kirkeskole“. Da heraf synes at fremgaa, at baade Indenrigsministeriet og Magistraten have ment at kunne betragte „dansk Undervisning“ og Undervisning i St. Petri Kirkeskole som ensbetydende, men Rigtigheden af denne Formening er forekommen Udvalget noget tvivlsom, har det af Kjøbenhavns Magistrat udbedt sig nærmere Oplysning om, hvorvidt de nævnte St. Petri Menigheds Skoler maatte kunne betragtes som danske Skoler, der frembyde nogen Sikkerhed for, at dansk Sind og Lenkemaade udvikles hos Eleverne. Magistraten har under 5te Januar tilsendt Udvalget en Erklæring fra Skoledirektøren af s. D., der medfølger denne Betænkning som Bilag. Af den fremgaar, at alle St. Petri Menigheds Skoler have tydfst Undervisningsprog og i alle Fag, men at der ved Siden heraf gennem alle Klasser altid meddeles Undervisning i Dansk, saaledes at Børnene ogsaa lære at udtrykke sig skriftlig heri. Da nu det Spørgsmaal, hvorvidt det overhovedet maatte være naturligt og forspvarligt, at der i Dannmarks Hovedstad bestaar 3 helt eller halvt offentlige Borgerskoler, som have gennemgaaende tydfst Undervisningsprog, hvor Modersmaalet altsaa kun læres som et fremmed Sprog, og som ikke deltomindre ogsaa ses at benyttes af adskillige heit danske Forældres Børn —, da det ikke foreligger til Drøftelse i Udvalget eller til Afgjørelse af Landstinget under denne Sag, skal Udvalget kun henstille til Regeringens og Thingets nærmere Overveelse, hvorledes man maatte kunne have den Alighed, som aabenbart er til Stede, naar det gjøres til Betingelse for de Ansøgere om Indfødsret af tydfst Fødsel, som bo udenfor Kjøbenhavn, at de skulle godtgjøre, at deres Børn faae en dansk Opdragelse og Undervisning, men samme Betingelse forsaavidt